

een beetje grooter is dan jij, die helpt haar moeder soms al zoo flink zeg. „Want zie je, tante Liza is dikwijls ziek.”

Dineke was de lucht en de bleekwitte maansikkel al lang vergeten en wachtte met spanning, wat er verder komen zou over die drie kinderen, die er echt waren, heelemaal geen verhaaltje hoor!”

„Oom Joost is elken dag op school, net als meester Bouman hier, weet je wel?”

Het kind knikte.

„Die kinderjes houden zoo vreese-lijk veel van hun vader en moeder,” praatte Loek verder.

„Net als wij,” vond Dineke,

„Ja, net als wij, maar nu is er iets erg verdrietigs met tante Liza.”

Het kind had zich laten zakken tot ze zat in den ouden lagen stoel en vroeg: „Wat dan?”

„Tante is ziek en moet een heeleboel weken op bed liggen, tot ze weer heelemaal beter is en ze weer erg goed voor al de kinderen kan zorgen.”

„O,” zei Dineke en keek nadenkend voor zich uit, „maar wie moet er al dien tijd op de kinderen passen? Wie gaat nou de kousen maken, als ze stuk zijn en o, zeg Loek, wie brengt het kleine jongetje naar bed?”

„Ja, dat weten ze eigenlijk ook niet goed, wie dat nu allemaal doen moet, daar hebben ze al een heelen tijd over gedacht.”

Het bleef even stil in het kamertje.

„Vind je eigenlijk ook niet,” vroeg Loek toen, „dat ik er maar naar toe moet gaan, om ze te helpen, om de kousen te maken en het jongetje naar bed te brengen, hij is nog zoo vreese-lijk klein. En ik denk, dat het meisje ook nog wel graag naar bed gebracht wil worden, ze is net zoo groot als jij. Zou je ook niet blij wezen, als er weer goed voor hen gezorgd werd?”

„Maar . . .” aarzelde Dineke en haar fijne stemmetje trilde, „ga je dan een heeleboel weken weg en . . . en ben

je d'r dan niet, 's middags, als ik thuis- kom en vertel je geen eenen avond een verhaaltje en mag ik heel den tijd niet door het raampje kijken?”

„Wat een klein teer kindje ben je nog,” dacht Loek met een glimlach, „hoe moet het toch, later, als je wat grooter wordt en heusch alle menschen niet zoo voor je op zullen passen.”

Ze keek naar Dineke's nadenkend gezichtje, naar het lieve mondje en de groote peinzende kinderoogen.

„Och,” dacht ze, „misschien zullen ze het toch ook wel doen, de menschen, er zijn van die kinderen, grootere ook wel, waar je uit je zelf al voorzichtig mee bent, ook al zijn ze je vreemd, omdat ze zoo lief en onschuldig lijken en het ook werkelijk zijn.”

„Nee,” zei ze, „ik ben er dan niet, als jij thuiskomt, maar moeder zal je iederen avond naar bed brengen en ook wel eens een verhaaltje vertellen, dat zal ik dan met moeder afspreken, is dat goed? Denk es, jij hebt toch altijd moeder nog en die kinder- tjes. . . .”

„Nee, die hebben niks” vulde Dineke aan, „wat zullen ze blij zijn, als je komt hè? Dan moet je maar heel erg gauw er naar toe gaan.”

Loek leunde uit het open staande raampje en keek over de hei.

„Kom es hier,” vroeg ze, „'s avonds, als je naar bed gaat, moet je toch maar aan moeder vragen, of je ook even uit het raampje mag kijken. Er zal daar- ginder ook wel een raampje zijn, dan zal ik daar uit kijken en denken, dat jij naar bed gaat, is dat niet leuk?”

„Ja, zie jij ook de hei?”

„Nee,” vertelde Loek en in haar stem was iets lights, „ik zie de zee Dineke, is dat niet heerlijk?”

Ze tilde het kind van de stoel en zette haar op den grond: „Kom hoor, het is al veel te laat, wat ben je schan- dalig lang opgebleven vanavond. Dat komt nou allemaal door die kindertjes, als ik er ben zal ik het ze eens vertellen.”